

Σε ένα χωριό του Γιόρκσαϊρ, μετά από
χρόνια θανάσιμης σιωπής
ο δολοφόνος κυκλοφορεί
ακόμα ελεύθερος...

Ann Cleeves

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΟΧΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ένα μυθιστόρημα με την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ

Ann
Cleeves

ΕΝΟΧΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Κεφάλαιο 1

Η Έμα κάθεται δίπλα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας και κοιτάζει έξω τη νυχτερινή πλατεία. Ο αέρας έρχεται σφυρίζοντας από το νεκροταφείο, κάνει ένα κεραμίδι της στέγης να κροταλίζει, και στο πέρασμά του πετάει ένα κουτάκι κοκακόλας πάνω στον δρόμο. Είχε θύελλα το απόγευμα που πέθανε η Άμπιγκεϊλ Μάντελ και είναι σαν να μην έχει κοπάσει ο άνεμος από τότε, λες και επί δέκα χρόνια έχει συνέχεια καταιγίδες, χαλαζόπετρες σαν σφαίρες που χτυπάνε πάνω στα παράθυρα, και δέντρα που ξεριζώνονται από το χώμα. Σίγουρα συμβαίνει αυτό, τουλάχιστον από τότε που γεννήθηκε το μωρό. Από τότε, κάθε φορά που η Έμα ξυπνάει μέσα στη νύχτα –για να ταΐσει το μωρό ή όταν ο Τζέιμς έρχεται αργά από τη δουλειά– ο ήχος του ανέμου βρίσκεται εκεί, γυρίζει μέσα στο κεφάλι της σαν τον ήχο που έχουν τα κοχύλια όταν τα φέρνεις δίπλα στο αυτί σου.

Ο Τζέιμς, ο άντρας της, δεν έχει γυρίσει ακόμα, αλλά εκείνη άλλον περιμένει. Το βλέμμα της είναι καρφωμένο στο Παλιό Σιδηρουργείο, εκεί που ο Νταν Γκρίνγουντ φτιάχνει κεραμικά δοχεία. Στο παράθυρο υπάρχει φως και κατά διαστήματα η Έμα έχει την εντύπωση ότι βλέπει μια σκιά. Φαντάζεται τον Νταν να δουλεύει ακόμα εκεί, να φοράει την μπλε ποδιά του από χοντρό πανί, τα μάτια

του να μισοκλείουν καθώς δίνει σχήμα στον πηλό με τα δυνατά λερωμένα χέρια του. Ύστερα φαντάζεται ότι εκείνη αφήνει το μωρό, που κοιμάται βαθιά, σκεπασμένο καλά στο πορτ μπεμπέ. Φαντάζεται να ξεγλιστράει βιαστικά στην πλατεία, να κρύβεται πίσω από τις σκιές και να πηγαίνει απέναντι στο σιδηρουργείο. Σπρώχνει το ένα φύλλο της μεγάλης πόρτας, που σχηματίζει καμάρα σαν πόρτα εκκλησίας, και μπαίνει μέσα. Η οροφή είναι ψηλή και ανάμεσα από τα καμπυλωτά δοκάρια φαίνονται τα κεραμίδια. Νοερά σχεδόν αισθάνεται τη θερμότητα του κλιβάνου και βλέπει τα σκονισμένα ράφια με τα αβερνίκωτα δοχεία.

Ο Νταν Γκρίνγκουντ σηκώνει το βλέμμα του. Το πρόσωπό του είναι ξαναμμένο και πάνω στις ρυτίδες στο μέτωπό του έχει κόκκινη σκόνη. Δεν ξαφνιάζεται που τη βλέπει. Απομακρύνεται από τον πάγκο της εργασίας του και στέκεται μπροστά της. Εκείνη αισθάνεται την αναπνοή της να επιταχύνεται. Αυτός τη φιλάει στο μέτωπο και μετά αρχίζει να ξεκουμπώνει το πουκάμισό της. Αγγίζει το στήθος της, το χαϊδεύει, αφήνοντας γραμμές από κόκκινο πηλό σαν να τη βάφει με τα χρώματα του πολέμου. Αισθάνεται τον πηλό να στεγνώνει πάνω στο δέρμα της, να σφίγγει το στήθος της και να τη φαγουρίζει ελαφρά.

Ύστερα η εικόνα ξεθωριάζει και βρίσκεται πίσω στην κρεβατοκάμαρα που μοιράζεται με τον άντρα της. Ξέρει ότι το στήθος της είναι βαρύ από το γάλα, όχι σφιχτό από τον πηλό που στεγνώνει. Την ίδια στιγμή το μωρό αρχίζει να κλαψουρίζει και να γδέρνει στα τυφλά τον αέρα με τα δυο του χέρια. Η Έμα τον σηκώνει από το κρεβάτάκι του και αρχίζει να τον ταΐζει. Ο Νταν Γκρίνγκουντ δεν την έχει

αγγίζει ποτέ και μάλλον δε θα το κάνει ποτέ, όσο συχνά κι αν τον ονειρεύεται. Το ρολόι της εκκλησίας χτυπάει μεσάνυχτα. Αυτή την ώρα ο Τζέιμς πρέπει να έχει κατευθύνει με ασφάλεια το πλοίο του στο λιμάνι.

Αυτή την ιστορία διηγιόταν η Έμα στον εαυτό της καθώς καθόταν δίπλα στο παράθυρο του σπιτιού της, στο χωριό Έλβετ. Μια βήμα βήμα περιγραφή των συναισθημάτων της, λες και ήταν η ίδια κάποιος εξωτερικός παρατηρητής που τη μελετούσε. Έτσι ήταν πάντα – η ζωή της σαν μια σειρά από παραμύθια. Πριν γεννηθεί ο Μάθιου αναρωτιόταν αν η γέννησή του θα την έκανε να νιώσει περισσότερο αφοσιωμένη. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αληθινό από τη γέννα, έτσι δεν είναι; Τώρα όμως, έτσι όπως περνούσε το μικρό της δάχτυλο ανάμεσα στο στόμα του και στη θηλή της ώστε να σταματήσει να βυζαίνει, σκέφτηκε ότι δεν ήταν αλήθεια αυτό. Δεν ένιωθε περισσότερο δεμένη με το μωρό απ' όσο ένιωθε με τον Τζέιμς. Μήπως ήταν διαφορετική πριν να βρει το πτώμα της Άμπιγκεϊλ Μάντελ; Μάλλον όχι. Σήκωσε τον γιο της, τον ακούμπησε στον ώμο της και χάιδεψε την πλάτη του. Εκείνος άπλωσε το χέρι του και έπιασε μια τούφα από τα μαλλιά της.

Το δωμάτιο βρισκόταν στον επάνω όροφο ενός κομψού σπιτιού γεωργιανής αρχιτεκτονικής, χτισμένου με κόκκινα τούβλα και κόκκινα κεραμίδια. Ένα σπίτι συμμετρικό, με ορθογώνια παράθυρα και πόρτα στη μέση. Το είχε χτίσει ένας ναυτικός που έκανε εμπόριο με την Ολλανδία και του Τζέιμς του άρεσε αυτό. «Συνεχίζουμε μια

παράδοση» είχε πει όταν την πήγε να δει το σπίτι. «Είναι σαν να παραμένει στην ίδια οικογένεια.» Η Έμα είχε σκεφτεί ότι το σπίτι αυτό της θύμιζε πολλά, πολλές αναμνήσεις από την Άμπιγκεϊλ Μάντελ και την Τζίνι Λονγκ και είχε πει ότι ίσως το Χαλ να βόλευε περισσότερο τον Τζέιμς για τη δουλειά του. Ή και το Μπέμπερλι. Το Μπέμπερλι ήταν μια όμορφη μικρή πόλη. Εκείνος όμως είπε ότι και το Έλβετ τού έκανε.

«Θα είναι καλό για σένα να είσαι τόσο κοντά στους γονείς σου» της είπε κι εκείνη χαμογέλασε και συμφώνησε, γιατί αυτό έκανε συνέχεια με τον Τζέιμς. Της άρεσε να τον ευχαριστεί. Η αλήθεια είναι ότι δεν της άρεσε και πολύ να περνάει χρόνο με τον Ρόμπερτ και τη Μαίρη. Παρ' όλη τη βοήθεια που της είχαν προσφέρει, την έκαναν να αισθάνεται άβολα και, για κάποιον λόγο, ένοχη.

Παρά το βουητό του αέρα ακούστηκε και ένας άλλος ήχος – μηχανή αυτοκινήτου· το φως από τους προβολείς απλώθηκε σε όλη την πλατεία φωτίζοντας για λίγο την είσοδο της εκκλησίας, όπου ένα ρεύμα αέρα παρέσερνε κάτι νεκρά φύλλα. Ο Τζέιμς πάκκαρε στο πλακόστρωτο, βγήκε έξω και έκλεισε την πόρτα με έναν γερό γδούπο. Την ίδια στιγμή βγήκε ο Νταν Γκρίνγκουντ από το Παλιό Σιδηρουργείο. Ήταν ντυμένος έτσι όπως τον είχε φανταστεί η Έμα, με τζιν και μια μπλε ποδιά. Η Έμα περίμενε ότι ο Νταν θα έκλεινε τη διπλή πόρτα και θα την κλείδωνε με ένα κλειδί, που το είχε σε έναν κρίκο περασμένο από τη ζώνη του με μια αλυσίδα. Στη συνέχεια θα περνούσε ένα μπρούντζινο λουκέτο από τους σιδερένιους κρίκους που κρέμονταν από το κάθε φύλλο της πόρτας και θα πίεζε το λουκέτο για να κλειδώσει. Είχε παρακολουθήσει

πολλές φορές αυτή τη διαδικασία από το παράθυρο. Εκείνος όμως διέσχισε την πλατεία πηγαίνοντας προς τον Τζέιμς. Φορούσε βαριές μπότες εργασίας, οι οποίες αντηχούσαν δυνατά πάνω στις πέτρες του πλακόστρωτου και έκαναν τον Τζέιμς να γυρίσει.

Έτσι όπως τους έβλεπε μαζί και τους δυο κατάλαβε πόσο διαφορετικοί ήταν. Ο Νταν ήταν τόσο μελαψός που θα περνούσε άνετα για ξένος. Θα μπορούσε να παίξει τον κακό σε γοτθικό μελόδραμα. Και ο Τζέιμς ήταν ένας χλομός, ευγενικός Βρετανός. Ξαφνικά ένιωσε μια ανησυχία για τη συνάντηση των δύο αντρών, αν και δεν υπήρχε λόγος. Ο Νταν δε θα μπορούσε να είχε μαντέψει τις φαντασιώσεις της. Η Έμα δεν είχε κάνει τίποτα που να την προδίδει. Προσεκτικά σήκωσε το επάνω φύλλο του παραθύρου για να μπορέσει να ακούσει τι λένε. Οι κουρτίνες κυμάτισαν. Στο δωμάτιο μπήκε ένας άνεμος που είχε γεύση από αλάτι. Ένιωσε σαν να ήταν παιδάκι που κρυφάκουγε μια συνομιλία μεγάλων, μεταξύ γονέα και δασκάλου ίσως, που συζητούσαν για την πρόοδό της. Δεν την είχε δει κανένας από τους δυο.

«Είδες τις ειδήσεις;» ρώτησε ο Νταν.

Ο Τζέιμς κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Μόλις κατέβηκα από λιθουανικό κοντέινερ. Έφυγε το καράβι κι εγώ ήρθα κατευθείαν σπίτι.»

«Άρα δεν άκουσες τίποτα από την Έμα;»

«Δεν παρακολουθεί και πολύ τις ειδήσεις.»

«Η Τζίνι Λονγκ αυτοκτόνησε. Της απέρριψαν πάλι την αίτηση για αποφυλάκιση υπό όρους. Πριν από μερικές μέρες έγινε. Το κράτησαν κρυφό όλο το Σαββατοκύριακο.»

Ο Τζέιμς κοντοστάθηκε, ήταν έτοιμος να πατήσει το κουμπί στο κλειδί του αυτοκινήτου του για να κλειδώσει. Φορούσε ακόμα τη στολή του και ήταν εντυπωσιακός με μια αίγλη παλιοκαιρίσια, σαν να ανήκε στην εποχή που είχε χτιστεί το σπίτι. Τα μπρούντζινα κουμπιά στο σακάκι του έβγαζαν μια θαμπή λάμψη από το τεχνητό φως. Το κεφάλι του ήταν ακάλυπτο. Κρατούσε το πηλίκιό του κάτω από το μπράτσο του. Η Έμα έφερε στον νου της την εποχή που είχε φαντασιώσεις για εκείνον.

«Δε νομίζω να την επηρεάσει και πολύ την Έμα. Ειδικά μετά από τόσο καιρό. Θέλω να πω, δε γνώριζε και τόσο καλά την Τζίνι. Ήταν πολύ μικρή όταν συνέβαιναν όλα αυτά.»

«Θα ανοίξουν ξανά την υπόθεση της Άμπιγκεϊλ Μάντελ» είπε ο Νταν Γκρίνγκουντ.

Ακολουθήσε σιωπή. Η Έμα αναρωτιόταν τι μπορεί να γνώριζε ο Νταν για όλα αυτά. Μήπως οι δυο άντρες συζητούσαν γι' αυτήν και σε άλλες στιγμές που δεν τους παρακολουθούσε;

«Λόγω της αυτοκτονίας;» ρώτησε ο Τζέιμς.

«Γιατί εμφανίστηκε νέος μάρτυρας. Απ' ό,τι φαίνεται η Τζίνι Λονγκ δεν θα μπορούσε να έχει δολοφονήσει την κοπέλα.» Έκανε μια παύση. Η Έμα παρακολούθησε τον Νταν να τρίβει το μέτωπό του με τα χοντρά και κοντά του δάχτυλα. Ήταν λες και προσπαθούσε να διώξει έτσι την εξάντλησή του. Η Έμα αναρωτιόταν γιατί τον ένοιαζε τόσο πολύ μια υπόθεση φόνου που συνέβη πριν από δέκα χρόνια. Ήταν φανερό ότι τον ενδιέφερε, ότι είχε μείνει ξύπνιος και ανησυχούσε γι' αυτό. Τότε δεν έμενε καν στο

χωριό. Πήρε τα χέρια του από το πρόσωπό του. Δεν άφησε κανένα ίχνος από πηλό στο δέρμα του. Μάλλον θα είχε πλύνει τα χέρια του πριν φύγει από το σιδηρουργείο. «Κρίμα που δεν έκανε κανείς τον κόπο να το πει στην Τζίνι, ε;» είπε. «Αλλιώς θα μπορούσε να είναι ακόμα ζωντανή.»

Ένα βίαιο ξέσπασμα του ανέμου φάνηκε να σπρώχνει μακριά τους δυο άντρες. Ο Νταν γύρισε τρέχοντας προς το Παλιό Σιδηρουργείο για να κλείσει τις πόρτες. Το Βόλβο κλείδωσε αυτόματα με ένα κλικ και μια σύντομη λάμψη στα πλαϊνά φανάρια, ενώ ο Τζέιμς ανέβηκε τα σκαλιά προς την εξώπορτα. Η Έμα απομακρύνθηκε από το παράθυρο και κάθισε στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι. Αγκάλιασε το μωρό με το ένα χέρι και το έβαλε στο άλλο της στήθος.

Καθόταν ακόμα στην ίδια θέση όταν μπήκε μέσα ο Τζέιμς. Άναψε μια μικρή λάμπα δίπλα της· ο υπόλοιπος χώρος της μεγάλης σοφίτας γέμισε με σκιές. Το μωρό είχε τελειώσει το βύζαγμα και τα μάτια του ήταν κλειστά, εκείνη όμως συνέχισε να το κρατάει εκεί και αυτό βύζαινε πού και πού μέσα στον ύπνο του. Μια σταγόνα γάλα έτρεξε πάνω στο μάγουλό του. Άκουγε τον Τζέιμς να κινείται προσεκτικά στον κάτω όροφο και τα σκαλοπάτια που έτριζαν την προετοιμασαν για την είσοδό του. Ήταν ήρεμη με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο. Μητέρα και παιδί. Σαν εκείνο τον ολλανδικό πίνακα που την είχε πάει να δουν. Ο Τζέιμς είχε αγοράσει μια αφίσα με τον πίνακα για το σπίτι, την έβαλε και σε μεγάλη επίχρυση κορνίζα. Η Έμα καταλάβαινε πόσο τον επηρέαζε ακόμα αυτή η εικόνα επειδή της χαμογέλασε κι εκείνος, δείχνοντας ξαφνικά πολύ

ευτυχισμένος. Εκείνη αναρωτιόταν γιατί τη γοήτευε περισσότερο ο Νταν Γκρίνγκουντ, ο οποίος είχε ατημέλητη εμφάνιση και έστριβε μικρά λεπτά τσιγάρα με ίνες καπνού.

Η Έμα έβαλε απαλά το μωρό στην κούνια του. Εκείνο σούφρωσε το στόμα του σαν να έψαχνε ακόμα για τη ρόγα, αναστέναξε βαθιά απογοητευμένο, αλλά δεν ξύπνησε. Η Έμα έδεσε την τράντα τού καθόλου κολακευτικού σουτιέν θηλασμού και έριξε τη ρόμπα της στους ώμους της. Η θέρμανση λειτουργούσε, αλλά σ' αυτό το σπίτι υπήρχαν συνέχεια ρεύματα. Ο Τζέιμς έσκυψε να τη φιλήσει αγγίζοντας το στόμα της με την άκρη της γλώσσας του το ίδιο επίμονα όπως το μωρό όταν έψαχνε να φάει. Αυτός θα ήθελε σεξ, αλλά εκείνη ήξερε ότι δε θα την πίεζε να το κάνει. Ο Τζέιμς δε θεωρούσε τίποτα τόσο σημαντικό που να αξίζει να της κάνει σκηνή, κι εκείνη ήταν αρκετά απρόβλεπτη τελευταία. Δεν θα διακινδύνευε να την κάνει να κλάψει. Τον απομάκρυνε απαλά. Είχε βάλει να πει ένα μικρό ποτήρι ουίσκι όσο ήταν κάτω και το είχε ακόμα μαζί του. Ήπιε μια γουλιά και άφησε το ποτήρι στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι.

«Όλα καλά απόψε;» τον ρώτησε εκείνη για να ελαφρύνει την απόρριψη. «Είχε τόσο αέρα. Σε φαντάζομαι εκεί έξω στο σκοτάδι, τα κύματα τόσο ψηλά.»

Δεν είχε φανταστεί τίποτα τέτοιο. Όχι απόψε. Όταν τον είχε πρωτογνωρίσει τον είχε ονειρευτεί εκεί έξω στη σκοτεινή θάλασσα. Τώρα πια η ρομαντική διάθεση είχε κάπως ξεθωριάσει.

«Ήταν ανατολικός άνεμος» είπε εκείνος. «Φυσούσε προς την ακτή. Μας βοηθούσε να μπούμε στο λιμάνι.»

Της χαμογέλασε τρυφερά κι εκείνη χάρηκε που είχε πει την κατάλληλη κουβέντα.

Άρχισε να ξεντύνεται αργά, χαλαρώνοντας την ένταση από τους σφιγμένους μυς του. Ήταν πιλότος. Ανέβαινε στα πλοία με το που εμφανίζονταν στην είσοδο του Χάμπερ και τα οδηγούσε με ασφάλεια προς τον ντόκο στο Χαλ, στο Γκουλ ή στο Ίμινγκαμ, ή τα οδηγούσε έξω από το ποτάμι. Έπαιρνε τη δουλειά του σοβαρά, συνειδητοποιούσε τις ευθύνες. Ήταν ένας από τους νεότερους πλήρως καταρτισμένους πιλότους στο Χάμπερ. Η Έμα ήταν πολύ περήφανη για εκείνον.

Αυτό έλεγε στον εαυτό της, αλλά οι λέξεις περνούσαν μέσα από το μυαλό της χωρίς νόημα. Προσπαθούσε να αποκρούσει τον πανικό που είχε αρχίσει να την καταλαμβάνει από τη στιγμή που άκουσε τους δυο άντρες να μιλάνε στην πλατεία, και ο οποίος φούσκωνε σαν τεράστιο κύμα που υψώνεται από το τίποτα μέσα από τη θάλασσα.

«Σε άκουσα να μιλάς με τον Νταν Γκρίνγκουντ έξω. Τι είχατε να πείτε τόσο σημαντικό τέτοια ώρα μέσα στη νύχτα;»

Εκείνος κάθισε στο κρεβάτι. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω, το κορμί του είχε ένα στρώμα από λεπτές ξανθές τρίχες. Παρ' όλο που ήταν δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της, δε θα περίμενε κανείς να είναι σε τόσο καλή φόρμα.

«Η Τζίνι Λονγκ αυτοκτόνησε την προηγούμενη εβδομάδα. Την ξέρεις την Τζίνι Λονγκ. Ο πατέρας της ήταν τιμονιέρης της λάντζας στο Πόιντ. Είναι η γυναίκα που κατηγορήθηκε ότι στραγγάλισε την Άμπιγκεϊλ.»

*Είχε θύελλα το απόγευμα που πέθανε η Άμπιγκεϊλ Μάντελ
–και μοιάζει σαν να μην έχει κοπάσει ο άνεμος από τότε...*

Πάνε δέκα χρόνια από τότε που η Τζίνι Λονγκ καταδικάστηκε για τον φόνο της δεκαπεντάχρονης Άμπιγκεϊλ Μάντελ. Όταν όμως προκύπτουν νέα στοιχεία που την αθωώνουν, οι κάτοικοι του χωριού Έλβετ, στο ανατολικό Γιόρκσαϊρ, χάνουν και πάλι τη γαλήνη τους. Είναι φανερό ότι ο δολοφόνος κυκλοφορεί ακόμα ελεύθερος...

Την Έμα Μπένετ τη στοιχειώνουν οι αναμνήσεις από τη ζωνηρή κολλητή της, αλλά και από τη φριχτή χειμωνιάτικη μέρα που ανακάλυψε το παγωμένο πτώμα της σ' ένα χαντάκι.

Η νέα έρευνα την οποία ξεκινάει η ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ στην περιοχή μεταφέρει τους κατοίκους του χωριού σε μια εποχή που όλοι τους θα ήθελαν να ξεχάσουν. Η αγωνία κορυφώνεται, αλλά δεν είναι ξεκάθαρο τι φοβούνται οι περισσότεροι: τον δολοφόνο ή το δικό τους ένοχο παρελθόν;

«Οι αναγνώστες που δεν έχουν ακόμα ανακαλύψει την Ann Cleeves θα ενθουσιαστούν... Τοποθετεί τους χαρακτήρες και την πλοκή κάθε μυθιστορηματός της σε ένα μοναδικό τοπίο.» *Globe and Mail*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δαμοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-504-9

